

[Undervisningsministeren.]

kring, og man kan sige, at tallene viser, at der f. eks. i den og den egn er så få skoler, der har realafdeling, og så få skoler, der har det og det, og altså er der heller ingen grund til at have det og det. Så kører vi rundt, om jeg så må sige, i en ond ring i visse dele af landet. Man siger næsten for at bruge et lidt hårdt udtryk, at fordi det nu er en egn, der er forholdsvis forsømt på sådan det laveste lidt højere område, skal den begribeligvis også forsømmes på det næste. Sådan kan man jo blive ved. Jeg mener, det er noget helt afgørende, og jeg har netop bedt om, at vi inden længe i ministeriet får en drøftelse af nogle af disse egnsudviklings-synspunkter — som vi selvfølgelig har taget med i alt, hvad vi har arbejdet med, men mere eller mindre — og at vi specielt prøver at se på nogle ting ud fra disse synspunkter.

Jeg behøver ikke at sige til hr. Guldberg, at så skal jeg have nogle flere penge; det er klart, at det skal vi jo til alle disse ting. Vi har, for nu at tage gymnasierne igen, mulighed for at bygge så og så mange om året, og skal vi bygge endnu flere og samtidig undgå, at vi her får en adgangsbe- grænsning, ja, så koster det noget mere; men jeg synes, det er helt nødvendigt, at vi tager det synspunkt med.

Jeg vil også gerne erklære mig vældig enig, når hr. Guldberg siger, at vi lige så godt kan vænne os til, at vi, når vi for fremtiden bygger uddannelsesinstitutioner, skal levere det hele, altså også boligerne. Det er igen et spørgsmål om store investeringer. Men der er jo i øvrigt — det synes jeg jeg har mærket de gange, vi har drøftet kollegier her i tinget — almindelig enighed om, at kollegier ikke er sådan noget for en lille gruppe, som det var, da vi andre havde brug for dem; de betragtes nu som et tilbehør til en uddannelsesinstitution, og det kan vi lige så godt disponere efter.

Jeg skal selvfølgelig ikke komme ind på vældig mange enkeltheder ved denne lejlighed. Jeg går ud fra, at de forskellige ordførere er enige med mig i, at mange af de spørgsmål, der er rejst her, egner sig bedre til behandling i udvalget, hvor jeg er helt parat til at komme med alle de oplysninger, man vil have.

Hr. Guldberg nævnte problemet med medicinerne og det forslag, man var kom-

met med vedrørende Rådmandsgade. Uden at komme med flere enkeltheder, end der rimeligt hører hjemme her — jeg vil som sagt meget gerne i udvalget komme med alle de oplysninger, man vil have — kan jeg sige, at det netop var et af de problemer, der blev drøftet meget nøje på den konference, hr. Gottschalck-Hansen efterlyste lidt nærmere besked om. Man blev på denne konference, som jo ikke havde nogen besluttende myndighed, enig om en indstilling via fakultetet til ministeriet netop med hensyn til denne ejendom, hvad man helst ville bruge den til — det må vi jo også snakke med om — men det var et fornuftigt og godt forslag om, hvordan man fra starten kunne indrette ejendommen til permanent brug i videst mulig grad, og hvordan man — og det var man enig om at indstille til os — ved hjælp af de samme folk, som har arbejdet i Lundtofte, arkitekt Koppel, ingeniørfirmaet Birch & Krogboe osv., skulle prøve at arbejde så utraditionelt og så hurtigt som muligt. Alligevel er det jo ikke noget, der står der lige det første par måneder; det tror jeg også hr. Guldberg er klar over. Men jeg synes i og for sig, at en enkelthed som denne egner sig bedre til, at vi ser på den i udvalget. Så snart det måtte ønskes, kan vi se nærmere på dette; når nu finansudvalget og folketinget hastigt giver os den ene bygning eller den anden, hvordan følger vi det så op? Jeg kan kun sige, at denne sag har været fulgt op — fra dag til dag er det vel overdrevent at sige, men siger vi fra uge til uge, så passer det. Men det kan vi vende tilbage til i udvalget.

Hr. Gottschalck-Hansen gav et betinget ja — og lovforslaget er fra min side fremsat på samme betingede måde, hvis jeg må sige det sådan — jeg forstod, at det betingede gik på, at vi skal drøfte stederne. Hr. Gottschalck-Hansen lagde sig heller ikke fast på noget, men de vigtigste er København, Århus og Odense; det har jeg også sagt nogle gange. Vi kan vel egentlig sige, de af os, der husker debatten om lovforslaget i fjor, at der er sket den — jeg håber ikke, man vil misforstå mig, når jeg siger glædelige — udvikling, at mens man i fjor i meget høj grad talte om stederne — det er der ikke noget at sige til; det var jo